

ÚJ PARANCSOLAT

Jn 13, 34/a

Az idők teljességében angyalajakról hangzott el a szózat: „Ne féljetek, mert íme, hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz, mert született néktek ma a megtartó” (Lk 2, 10—11). Akik a szózatot meghallották, azokon valami különös érzés vett erőt. Mintha nem olyanok lettek volna, mint amilyenek voltak. Kívülről nézve semmi sem változott, minden maradt a régiben. A pásztorokat körülvette a csillagfényes éjszaka; a pislákoló mécses vibráló fényt vetett a bölcsek könyvére, amely fölé elmerülten hajoltak, mint azelőtt is annyi más alkalommal. S most mégis szinte egyszerre mondták ki a bölcsek is és a pásztorok is: „Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, melyet az Úr megjelentett nekünk” (Lk. 2, 15/b). Valaminek tehát mégiscsak történnie kellett. És történt is. Belül, a lélek világában, valami megváltozott. A közöny helyébe lelkesedés költözött, ahol a lemondás sötétje honolt, oda most a betlehemi csillag hintette fénylő sugarát, ahol eddig az önzés hallatta szavát, oda most új érzés költözött. Akik az angyali szózatot meghallották és megértették, úgy néztek egymásra, mintha csak most találkoztak volna először. A pásztor a pásztor társában nemcsak azt látta, aki megosztja vele az éjszakai virrasztást, a nyáj feletti örködést; bölcs társában nemcsak azt látta, aki hozzá hasonlóan éjjeleken át kutatja a csillagos ég titkait, ennél sokkal többet láttak egymásban. Meglátták a testvért, a felebarátot. Úgy érezték, hogy szívük egyszeriben ringó bölcsővé változott, amelyből újszülött kised mosolyog mindenkire. Arcuk is felderült, szemükben felcsillant a szívükben született kised mosolya, s ebben a pillanatban megismerték a titkot, hogy mit jelent egymást szeretni. Karácsony éjszakáján a pásztorok és bölcsek lelkében megszületett a szeretet. Így lett karácsony a szeretet ünnepévé.

Most még tehetetlen újszülött, kinek tisztességes bölcsője sincsen, hanem barmok jászlabán fekvőhelye. Nem barátságos, meleg szobában született a világra, hanem rongyos istállóban. Senki más nincs mellette csak édesanyja és édesapja s a jászol mellett csendesén kérődző állatok. De a szülők szívében végtelen nagy szeretet, s ez pótolja a hiányzó külsőségeket. És a kisgyermek a jászolbölcsőben szüleire mosolyog. Megérkeznek a csillag nyomában járó pásztorok, s köszöntik a kisedet angyalok himnuszával: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát” (Lk 2, 14). És a kised a pásztorokra is mosolyog. Jönnek messzi napkeletről a bölcsek, a csillagfény vezeti őket is. Fáradtak a hosszú utazástól, de nem pihenésre gondolnak, hanem azt kérdik: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövünk, hogy tisztességet tegyünk neki” (M 2, 2). S a tisztességtévő bölcsekre is rámosolyog a kisgyermek.

Sem a szülők, sem a pásztorok, sem a tisztességtudó bölcsek nem is várnak mást. Nekik elég ez a mosoly, mert ígéretet látnak benne. Talán lelkükben hallják is már, amint ezek a mosolygó parányi ajkak

megnyílnak, és ezt mondják: „Én azért születtem, és azért jöttem a világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról.” Jöttem bizonytsággal annak, hogy Isten szereti ezt a világot, és meg akarja váltani, jobbá akarja tenni embergyermekait. Jöttem, hogy szószólója legyek ennek az isteni szeretetnek és megtanítsalak titeket is Istent szeretni. Jöttem, hogy új parancsolatot adjak nektek, hogy egymást szeres-
séték.

Mindannyian megértették, hogy mit jelent ez a tündöklő mosoly. Hogy ez a mosoly gyöngé, törekeny, újszülött ajkán ragyog. Az nem baj, nem akadály abban, hogy örvendezzenek a megismert igazságnak. Hiszen az óriás is előbb kisgyermek volt, s a leghatalmasabb király is bölcsőben álmodta gyermeki álmait. Majd felnő ez a kiseded is, s a mosolyában bujkáló ígéretet valóra fogja váltani. Addig vigyáz reá a szülők szeretete, s ők is féltékenyen fogják őrizni a szívükbe született szeretetnek e parányi szikráját. Fontos csak az, hogy a próféták ígérete beteljesedett, hogy a várva várt szabadító megszületett. Hogy egy ideig még minden úgy fog maradni, ahogy eddig is volt, hogy továbbra is képmutató farizeusok és írástudók birodalma lesz Izrael, akik elnyomják a kapukban a szegényt, hamis mértékkel mérnek, megszűrik a szűnyogot, de elnyelik a tevét, és zsidvásárt csapnak az Úr megszentelt templomában. Egyszer ennek is vége lesz majd, ha hatalmasan felemeli szavát Isten küldötte, ha felnő ez a jászolban mosolygó kiseded. Akkor majd megszűnnek az igazságtalanságok, s a templom ismét az imádság háza fog lenni. Legyen tehát hála Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért! Legyen dicsőség az ő szent nevének a magasságban! S míg minden úgy lesz, ahogy megígértetett, addig is ápolni kell a szívek mélyén a megszületett szeretetet. Ezt látták és értették meg a kiseded mosolyából a bölcsék és a pásztorok.

Évszázadok teltek el azóta. S oly kevés igazi szent karácsonyunk volt. Még mindig nem írtuk szívünkbe az új parancsolatot, még mindig nem tanultuk meg szeretni egymást. Kihunytt hát a betlehemi csillag fénye, s nem mutat többé utat a kisededhez? Vagy tán a kiseded ajkán nincs már ott a mennyei mosoly, hogy beragyogja életünket?

Nem, ó, nem! A betlehemi csillag most is ragyog, hív és vezet. Csak meg kell látni és követni kell. Mint a bölcsék, mint a pásztorok. A betlehemi kiseded ajkán most is ott a mennyei mosoly, csak búvkörébe kell állni, mint a bölcsék és pásztorok tették. Az az ajak most is azt mondja, hogy az igazságról jött bizonytságot tenni. Jött, hogy megtanítsa minket az Istent szeretni, mint ahogyan Isten is szeret minket. Jött, hogy új parancsolatot adjon nekünk, hogy egymást igazán szeressük. Csak meg kell érteni, csak szívünkbe kell zárni, mint a bölcsék, mint a pásztorok. És cselekedni kell! Nem világgraszoló nagy tetteket vár tőlünk Isten, hanem a szeretet mindennapi, állandó gyakorlását.

Karácsonykor ajándékokat szoktunk osztogatni azoknak, akiket szeretünk. Ezzel igyekszünk boldoggá tenni számunkra a szeretet áldott ünnepét. De így az ünnepszentelés csak egy szűk családi körre

korlátozódik. Az lenne csak az igazi karácsony, ha ezen a napon mindenki egyszerre hallaná meg Jézus szavát: „Új parancsolatot adok nektek...” és mindenki megajándékozna mindenkit ezzel a drága ajándékkal, az igazi felebaráti szeretettel. Próbáljuk meg, testvéreim, így ünnepelni. Annyiszor és annyi mindent kérünk Istentől. Ezen a napon emeljük hozzá szívünket és karácsonyi ajándékképpen kérjünk tőle szeretetet. Boruljunk le szent színe előtt, s úgy szerezzünk nevének dicsőséget, hogy karácsonyi ajándékképpen neki adjuk szeretetünket. Ámen.

PATAKI ANDRÁS

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képviselő Tanács 3. és 4. évnegyedi gyűlését f.é. október 5-én, illetve november 23-án tartotta dr. Kovács Lajos, dr. Barabássy László és Székely János főgondnokok elnöklete alatt. A Tanács tárgysorozatán szerepelt az egyházközségi, egyházköri és egyházi központi folyó ügyek mellett az unitárius világszövetség (IARF) heidelbergi kongresszusáról szóló jelentés, az egyházközösségek központi járulékának és egyes egyházközségeknek adandó segélyek megállapítása 1973. évre, vezető tisztviselői alkalmazások, lelkésznevelési ügyek, valamint az egyetemes egyház és nyugdíjpénztár 1973. évi költségvetésének megállapítása.

Lelkész-továbbképzés

Az utolsó negyedévi lelkészi tájékoztató értekezletet december 6—8. tartották meg az egyházkörökben. Az értekezlet tárgya volt: „Románia Szocialista Köztársaság 25 éves évfordulója” és „Az IARF heidelbergi kongresszusa és teológiai irányelvei”.

Lelkésznevelés

Az Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézet évnnyitó istentisztelete október 1-én volt, alkalmi egyházi beszédet dr. Kovács Lajos püspök mondott. Az intézeti évnnyitó ünnepély október 2-án történt meg.

Az unitárius tanszemélyzet körében történt változások: dr. Kovács Lajos tanár püspökké választása következtében megüresedett „unitárius biblikai teológiai” tanszék tárgyainak előadására Szabó Árpád kolozsvári lelkész-doktorjelölt nyert megbízást helyettes tanársegédi minőségben. Az „unitárius gyakorlati teológia” elméleti tárgyait Izsák Vilmos intézeti főtitkár-doktorjelölt, a gyakorlati tárgyakat Fazakas Ferenc tordai lelkész tanítják ideiglenes óraadó tanári minőségben.